Motion

1978/79:948

av Sonja Fredgardh och Stig Josefson om vägbyggandet

Den långsiktiga planeringen för utbyggnad av vägnätet utgör i vissa fall ett hot dels mot värdefull åkermark, dels mot landskapet. Många skäl talar för att en restriktivare syn borde tillämpas på tillkomsten av nya vägar och att man i första hand satsar på redan gjorda investeringar. Av ekonomiska skäl – vägbyggen är kapitalkrävande – bör upprustning och ombyggnad så långt möjligt följa nuvarande vägsträckningar. Sker så minskar markbehovet liksom risken att få en av vägar starkt genombruten landskapsbild. Bl. a. vissa delar av Malmöhus län utgör varnande exempel på hur landskapet skurits sönder av alltför tätt dragna vägar.

Såväl vid nybyggnad som vid ombyggnad måste denna syn på markåtgången vara vägledande.

Siffrorna för antalet trafikolyckor ute på våra vägar är fortfarande höga. Med förhållandevis små medel kan man emellertid nå goda effekter för att minska olycksriskerna. "Vanliga" trafikanter har länge frågat sig varför man t. ex. inte satsar mer på att underlätta s. k. filkörning vid anslutningsvägar (avfarter). Det är väl känt att många trafikolyckor uppstår vid vänstersväng, där möjligheter till filkörning ej finns. Deras antal borde kunna reduceras avsevärt genom en konsekvent genomförd utbyggnad av länsvägarnas avfarter.

I detta sammanhang kan erinras om att under trepartiregeringen 1978 på listan över lämpliga beredskapsarbeten även togs upp åtgärder för att minska riskerna vid vänstersväng, t. ex. vägbreddning med skilda körfält. Detta torde fortfarande äga aktualitet såväl för att öka trafiksäkerheten som för att skapa sysselsättningstillfällen.

Med anledning av vad ovan anförts hemställer vi

att riksdagen beslutar

1. att vid ny- och ombyggnad det befintliga vägnätet bör utnyttjas bättre,
2. att tillräckliga medel bör stå till förfogande inom länen för att förbättra trafiksäkerheten vid vägkorsning och anslutande väg.

Stockholm den 23 januari 1979

SONJA FREDGARDH (c) STIG JOSEFSSON (c)